

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: P. D.**, nar. ..., bytem v Ch., ul. B. č.p. 4473, PSČ ..., proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2013, č. j. MPSV-UM/5208/13/9S-ÚSK,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 4. 2013, č. j. MPSV-UM/5208/13/9S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Chomutov ze dne 12. 12. 2012, č. j. MPSV-UP/945289/12/AIS-SSL, jímž byl zamítnut žalobcův návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči na vyšší stupeň a rozhodnuto o tom, že žalobci bude od července 2012 nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 4.000,-Kč měsíčně, neboť byl nadále uznán osobou závislou ve II. stupni – středně těžká závislost. Současně se žalobce domáhal, aby soud žalované uložil povinnost nahradit mu náklady předmětného soudního řízení.

V žalobě uvedl, že žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že dle posudku posudkového lékaře nesplňuje podmínky pro zvýšení příspěvku na péči ve třech bodech, přičemž posudkový lékař učinil tento závěr, aniž by podrobněji zkoumal žalobcův zdravotní stav, neboť žalobce nebyl k jednání posudkového lékaře přizván, takže ten si nemohl učinit odpovídající představu o jeho zdravotním postižení. Skutečností tak dle žalobce je, že závěr

posudkový lékař učinil dle ideálních podmínek. Na podporu tohoto tvrzení žalobce poukázal na protokol o jednání posudkového lékaře, dále na lékařské zprávy, odborné nálezy, lékařskou dokumentaci MUDr. Čepičky a také navrhl případný výslech účastníků.

Žalobce má za to, že posudkový lékař se zřejmě zabýval otázkou zvládání základních životních potřeb dle vyhlášky č. 505/2006 Sb., k provedení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“), pouze na základě zdravotnické dokumentace, nezohlednil však výsledek sociálního šetření, kde bylo zjištěno u stravování, že sice potraviny rozezná, dále že samostatně je schopen se najíst, ovšem jídlo mu musí být připraveno a doneseno, přičemž vzhledem ke zhoršování se žalobcových fyzických možností, pak u něj nejsou žádné rezervy pro větší samostatnost. Při výkonu fyziologické potřeby pak žalobce není schopen provést očistu sám za použití potřebných pomůcek. A v případě péče o zdraví žalobce není schopen sám použít bez cizí pomoci ortopedickou nebo kompenzační pomůcku, rehabilitovat, provádět léčebná a ošetrovatelská opatření. Dle žalobce posudkový lékař rovněž nezohlednil jeho celkovou výkonnost, pohyblivost a schopnost vykonávat denní aktivity a také nezohlednil uzpůsobení žalobcova sociálního prostředí. Z lékařské dokumentace přitom vyplývá, že žalobce trpí postižením po anatomické ztrátě obou dolních končetin, psoriasou, kvůli které před důchodovým věkem pobíral invalidní důchod, také je po dvojnásobném by-passu, což mu neumožňuje zvládat následující životní aktivity: mobilitu – když po anatomické ztrátě obou dolních končetin není schopen žádné chůze; stravování – když není schopen si nápoj nalít, stravu naporcovat a naservírovat bez pomoci jiné osoby; oblékání a obouvání – když nezvládá samostatně se oblékat a obouvat se, svlékat se a zouvat se; tělesnou hygienu – když není schopen se samostatně umýt, osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu; výkon fyziologické potřeby – když není schopen samostatně provést očistu a používat hygienické pomůcky; péči o zdraví – když není schopen samostatně použít nebo vyměnit ortopedickou nebo kompenzační pomůcku, rehabilitovat, provádět léčebná a ošetrovatelská opatření; osobní aktivity – když není schopen provádět osobní aktivity obvyklé věku, zájmu a místních možností, obstarávání si svých záležitostí; péči o domácnost – když není schopen obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj a vykonávat běžné domácí práce.

Závěrem žalobce zdůraznil, že posudkový lékař nevzal v úvahu ani tu skutečnost, že posuzování zvládání základních životních potřeb není možné posuzovat za ideálního stavu, kdy má žalobce vše připravené a jiná osoba mu neustále je k dispozici v případě potřeby. Pokud ovšem žalobce tuto osobu u sebe nemá, tak není schopen tyto základní životní potřeby zvládat. K tomu žalobce podotknul, že rovněž nebyla vzata v úvahu jeho zhoršující se fyzická kondice, kdy vlivem chronické psoriasy je pro něj stále těžší zvládat každodenní činnosti sám a pouze pomocí rukou.

Žalovaný k soudní výzvě předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. V písemném vyjádření k žalobě podrobně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a k žalobním námitkám uvedl, že v rámci odvolacího řízení byl vyžádán posudek k posouzení žalobcova stupně závislosti. Po obdržení posudku byl žalobce vyrozuměn o možnosti se seznámit se s podklady rozhodnutí, popř. se k nim vyjádřit či je doplnit, čehož žalobce nevyužil. Následně žalovaný dospěl k závěru, že dokazování je úplné a žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil prvoinstanční rozhodnutí úřadu práce. Žalovaný trvá na tom, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s platnými právními předpisy. Vzhledem k tomu, že posudková komise zasedala v odborném

složení, kdy byl při posuzování přítomen odborník z oboru fyziatrie a rehabilitačního lékařství, považoval žalovaný vypracovaný posudek za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Přezkum posouzení stupně žalobcovy závislosti byl vypracován na základě objektivních podkladů, a to na základě zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření a funkčních důsledků zdravotního postižení. Žalovaný proto nesouhlasí s námitkami žalobce o tom, že bylo vycházeno pouze ze zdravotní dokumentace.

Dále žalovaný uvedl, že posudková komise uznala jako nezvládnuté základní životní potřeby, a to mobilitu, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost. Z medicínského hlediska posudková komise neshledala důvod k nezvládnutí základní životní potřeby v oblasti stravování, což ve svém posudku zdůvodnila. V případě výkonu fyziologické potřeby a péče o zdraví posudková komise dle žalovaného neprokázala příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat tyto základní životní potřeby v přijatelném standardu, popř. s použitím vhodných pomůcek.

Žalovaný rovněž uvedl, že žádný právní předpis neukládá posudkové komisi zvat posuzovanou osobu ke svému jednání. V tomto případě je pak samozřejmě kladen větší důraz na komplexnost, objektivnost a úplnost podkladů ke zdravotnímu stavu. Dle žalovaného je zřejmé, že posudková komise měla dostatečné odborné podklady k tomu, aby posoudila žalobcův stupeň závislosti v jeho nepřítomnosti. Navíc žalobce ve svém odvolání nepožadoval svoji přítomnost při jednání posudkové komise a požadavek v tomto směru neuplatnil ani v rámci možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí případně je doplnit.

Závěrem žalovaný shrnul, že v daném případě bylo řízení provedeno v souladu se zákonem č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), a také v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, přičemž vypracovaný posudek posudkovou komisí byl objektivním podkladem, na základě něhož bylo možné vydat rozhodnutí v odvolacím řízení.

V následně učiněné replice žalobce, uvedl, že v rámci odvolacího řízení sice byl vyzván k možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, popř. se k nim vyjádřit či je doplnit, ovšem tohoto práva žalobce nemohl využít, a to pro své závažné zdravotní důvody a také z důvodů finančních, když od Ústí nad Labem, kde jednala posudková komise, bydlí v 70 km vzdálenosti v Chomutově. Dále setrval na názoru, že některé životní potřeby posudková komise považuje za zvládnuté, ovšem jen za cenu toho, že jejich zvládnutí posuzuje v ideálních podmínkách, kdy vše potřebné žalobci předpřipraví jiná osoba. Stravování je v jeho případě závislé na přípravě druhé osoby, takže pokud nemá vše připravené, tak žalobce není schopen si sám naservírovat stravu ani nalít nápoj. U péče o zdraví pak není schopen bez cizí pomoci použít jakoukoliv ortopedickou nebo kompenzační pomůcku a provádět léčebná a ošetrovatelská opatření, která vyžaduje jeho zdravotní stav, jenž je z důvodu amputace obou dolních končetin již neměnný a z důvodu atrofování svalů a psoriasis se každým dnem zhoršuje. Při výkonu fyziologické potřeby pak žalobce není schopen samostatně provést očistu a sám používat hygienické pomůcky. Závěrem žalobce vyjádřil přesvědčení, že pokud žádný právní předpis neukládá komisi zvat posuzovanou osobu ke svému jednání, pak by bylo při kladení důrazu na komplexnost, objektivnost a úplnost zkoumání vhodné tuto posuzovanou osobu v jejích domácích podmínkách při zvládání základních životních potřeb minimálně 1 x osobně navštívit.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečností prokazatelně vyplývajících ze správního spisu, a to, že na základě žalobcova návrhu na změnu výše přiznaného příspěvku na péči na vyšší stupeň ze stávajícího II. stupně – středně těžká závislost ve smyslu ust. § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách, který prvoinstanční správní orgán obdržel dne 25. 7. 2012, prvoinstanční správní orgán provedl dne 16. 8. 2012 v místě bydliště žalobce sociální šetření a následně požádal příslušnou Okresní správu sociálního zabezpečení Chomutov o posouzení stupně závislosti. Dne 23. 10. 2012 byl zdravotní stav žalobce posouzen Okresní správou sociálního zabezpečení Chomutov, přičemž z tohoto posudku, č. j. LPS/2012/4268-CV_CSSZ, vyplynulo, že žalobce nezvládá nebo zvládá s pomocí či dohledem celkem 6 základních životních potřeb, a to: mobilitu, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost, takže se jedná o osobu starší 18 let věku, která se dle ust. § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni – středně těžká závislost. Na základě tohoto výsledku posudkového zkoumání pak bylo vydáno dne 12. 12. 2012 prvoinstanční rozhodnutí, jímž byla žalobcova žádost zamítnuta. Vůči tomuto rozhodnutí žalobce podal včasné odvolání, v němž namítal, že nezvládá samostatně i základní životní potřebu v podobě péče o zdraví.

V rámci odvolacího řízení ovšem žalovaný dospěl ke shodnému závěru jako prvoinstanční správní orgán, a tedy že žalobce je osobou starší 18 let věku, která se dle ust. § 8 odst. 2 písm. b) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve II. stupni – středně těžká závislost, neboť nezvládá nebo zvládá s pomocí či dohledem celkem 6 základních životních potřeb, a to pokud se jedná o: mobilitu, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost. Z právě uvedeného je zřejmé, že komise oproti posudkovému závěru Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov ze dne 23. 10. 2012 dospěla k dílčímu odlišnému závěru nemajícimu vliv na závěr ohledně žalobcovy závislosti II. stupně – středně těžká závislost v tom směru, že žalobce zvládá nikoliv 6 úkonů základních životních potřeb, nýbrž jen 5, když ze 6 úkonů jmenovaných

Okresní správou sociálního zabezpečení Chomutov, jak byly předesťeny výše, zvládá stravování. Z obsahu správního spisu v tomto směru soud zjistil, že při učinění tohoto závěru žalovaný nevycházel jen ze stavu dokazování, jak bylo provedeno v řízení před prvoinstančním správním orgánem, a tedy z výsledků sociálního šetření ze dne 16. 8. 2012 a posudkovou lékařkou zpracovaného posudku ze dne 23. 10. 2012, č. j. LPS/2012/4268-CV_CSSZ. Žalovaný totiž pro účely odvolacího řízení ve věci příspěvku na péči naprosto legitimně v intencích ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách nechal opětovně posoudit žalobcův zdravotní stav ještě příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“). Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že tato komise náležitě hodnotila žalobcův zdravotní stav, a to k datu vydání prvoinstančního rozhodnutí ze dne 12. 12. 2012, jelikož žalovaným oprávněně nebylo požádáno o aktuální posouzení, neboť žalobce v průběhu odvolacího řízení nikterak nenamítl změnu svého zdravotního stavu, která měla nastat po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž soud je toho názoru, že v případě žalobce nešlo ani o situaci, ve kterém by významná změna zdravotního stavu žalobce vyplynula z vlastního zjištění posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Žalobcův zdravotní stav ve věci příspěvku na péči komise posoudila dne 4. 3. 2013, a to v jeho nepřítomnosti, jak vyplývá z posudku vypracovaného komisí téhož dne, tj. 4. 3. 2013, když komise vyhodnotila, že doložená podkladová dokumentace je dostatečná pro posouzení žalobcova zdravotního stavu pro účely stanovení stupně závislosti bez osobní účasti žalobce. Z tohoto posudku je dále zřejmé, že komise při posudkovém zkoumání vycházela z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov, dále spisu odvolacího orgánu – Referátu odvolání a správní agendy Ústeckého kraje, dále sociálního šetření provedeného v místě bydliště žalobce dne 16. 8. 2012.

K posudku ze dne 4. 3. 2013 soud podotýká, že jej ve shodě se žalovaným vyhodnotil jako stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout, přičemž plně koresponduje s výsledky provedeného sociálního šetření u žalobce dne 16. 8. 2012 a v zásadě až na základní životní potřebu v podobě stravování, i s posudkem posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov ze dne 23. 10. 2012, jak soud rozvede ještě níže. Posudková komise zasedala v odborném složení, kdy byla při posuzování přítomna odborná lékařka z oboru fyziatrie a rehabilitační lékařství. Přezkum posouzení stupně žalobcovy závislosti byl vypracován na základě objektivních podkladů, a to na základě zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření, funkčních důsledků zdravotního postižení. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že žádný právní předpis neukládá posudkové komisi zvat posuzovanou osobu ke svému jednání. Tuto skutečnost ostatně již vyslovil i např. Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2011, č. j. 38 Ad 46/2010 – 16, který je dostupný na www.nssoud.cz. V daném případě se soud shoduje se žalovaným, že posudková komise měla dostatečné odborné podklady k tomu, aby posoudila žalobcův stupeň závislosti v jeho nepřítomnosti. Navíc nelze přehlédnout skutečnost, že žalobce ve svém odvolání nepožadoval svoji přítomnost při jednání posudkové komise a požadavek v tomto směru neuplatnil v průběhu odvolacího řízení, a to ani poté, kdy byl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí případně je doplnit.

Na tomto místě soud podotýká, že v předmětném řízení žalobce namítal, že vedle 5 základních životních potřeb, které jmenoval a uznal mu žalovaný, ještě nezvládá další 3 základní životní potřeby, a to pokud se jedná o stravování, dále o péči o zdraví a také o výkon fyziologické potřeby.

Ve vztahu k těmto námitkám, a to pokud se jedná o úkon v podobě stravování, soud uvádí, že se ztotožnil se žalovaným, že v případě žalobce není objektivní důvod k nezvládnutí základní životní potřeby v podobě stravování, jelikož při posuzování tohoto úkonu se nehodnotí vaření, neboť to spadá pod úkon péče o domácnost, jak dovodila a náležitě zdůvodnila komise v již výše citovaném posudku ze dne 4. 3. 2013. Žalovaný ani soud nezpochybňují fakt, že žalobce mj. trpí i stavem po amputaci obou dolních končetin, kdy je plně odkázán na invalidní vozík, a také psoriázou, která se mu projevuje i na rukách, ovšem žalobce má možnost při pohybu na invalidním vozíku s využitím vhodných pomůcek a uspořádání v domácnosti v dosahu vozíku tuto základní životní potřebu zvládnout včetně převezení nádobí s obsahem a vedle toho je schopen konzumovat jídlo obvyklým způsobem, jak bylo zjištěno při sociálním šetření, které bylo provedeno v místě bydliště žalobce dne 16. 8. 2012. Oproti žalobci je tak soud toho názoru používání invalidního vozíku k sebeobsluze při stravování představuje běžně dostupný facilitátor, jak má na mysli ust. § 1 odst. 4 vyhláška č. 505/2006 Sb., která žalobci umožňuje zvládat stravování v přijatelném standardu. U základní životní potřeby v podobě stravování tak v případě žalobce není dána příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností žalobce z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat tuto životní potřebu v přijatelném standardu alespoň za použití vhodných pomůcek.

V případě výkonu fyziologické potřeby a péče o zdraví soud uvádí, že se shoduje se závěrem žalovaného o tom, že v případě žalobce posudková komise neprokázala příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat tyto základní životní potřeby v přijatelném standardu, popř. s použitím vhodných pomůcek, jak dovodila a náležitě zdůvodnila komise v již výše citovaném posudku ze dne 4. 3. 2013. V dané věci nelze přehlédnout skutečnost, že při místním šetření, které bylo provedeno v místě bydliště žalobce dne 16. 8. 2012, bylo zjištěno, že žalobce výkon fyziologické potřeby zvládá sám, přičemž k dispozici má bezbariérovou koupelnu, kterou má dostupnou i s invalidním vozíkem, s tím že přes den používá i močovou lahev – tzv. bažanta. Pokud žalobce namítal, že ve vztahu k výkonu fyziologické potřeby nezvládá očistu a používat hygienické pomůcky, tak k tomu soud uvádí, že neshledává příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, kdy netrpí amputací obou horních končetin, a pozbytím schopnosti tyto činnosti vykonávat v přijatelném standardu. A pokud žalobce namítal, že nezvládá základní životní potřebu v podobě péče o zdraví, když údajně není schopen sám použít bez cizí pomoci ortopedickou nebo kompenzační pomůcku, rehabilitovat, provádět léčebná a ošetrovatelská opatření, tak k tomu soud uvádí, že schopnost péče o zdraví je v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. definována jako stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky a pomůcky. V daném případě žalobce nedoložil, že by nebyl schopen tyto dílčí úkony nezvládat, přičemž ani ze sociálního šetření tato skutečnost nevyplývá. Fakt, že žalobce ani v domácím prostředí nechodí, dle názoru soudu bez dalšího nezapříčiňuje to, že žalobce údajně není schopen dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky a pomůcky v přijatelném standardu. Žalobcovo upoutání na vozík, když odmítá používat protézy, je zohledněno v základní životní potřebě mobilita, kterou žalovaný uznal jako žalobcem nezvládnutou.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalovaný se nijak neodchýlil od výsledků dokazování, které bylo učiněno v rámci odvolacího řízení žalovaným prostřednictvím posudku komise ze dne 4. 3. 2013, jemuž korespondují výsledky sociálního šetření u žalobce dne 16. 8. 2012. Pokud se jedná o dílčí odlišné vyhodnocení zvládání popř. nezvládání základní životní potřeby v podobě stravování, které bylo učiněno komisí v posudku ze dne 4. 3. 2013 oproti posudkové lékařce Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov, tak pro vyhodnocení předmětné žaloby z hlediska případného porušení ust. § 2 odst. 3 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, je podstatné to, že komise i žalovaný řádně a úplně zdůvodnili (komise v posudku ze dne 4. 3. 2013; žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 24. 4. 2013), proč je činěno odlišné dílčí hodnocení této základní životní potřeby, přičemž již výše soud nastínil, že se s tímto jejich odlišným hodnocením, ztotožnil, jelikož jejich závěr plně odpovídá stávající právní úpravě obsažené ve vyhlášce č. 505/2006 Sb.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti byl soud nucen dospět k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by závěry žalovaného neměly oporu v provedeném dokazování, popř., že by došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, nebo že by bylo rozhodnuto v rozporu s vyhláškou č. 505/2006 Sb., či zákonem o sociální péči. Proto soud žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měl v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 24. 4. 2013. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce tak má možnost poukazovat na své případně se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 24. 4. 2013 a které by měl mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro vyhovění návrhu na zvýšení příspěvku na péči pro určitý stupeň závislosti na pomoci jiné osoby ovšem nemůže být jen subjektivní pocit dotyčného žadatele o jeho špatném zdravotním stavu. Vyhovění tomuto návrhu musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným jak sociálním šetřením v domácnosti žadatele, tak i závěry příslušných posudkových lékařů okresních správ sociálního zabezpečení a případně i posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. března 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová